

Jeg vil dér sige, at uanset at charteret nu bliver vedtaget på topmødet i Nice som politisk dokument – det må vi jo så konstatere, måske også leve med – så kan vi altså ikke svinge os helt op til at udtrykke den tilfredshed, der bl.a. gives udtryk for i det forslag til vedtagelse, der fremsættes af partier, der repræsenterer et flertal her i Tinget. Og vi mener heller ikke, at dokumentet skaber den klarhed, som fremgår af det forslag til vedtagelse, som partierne har fremsat.

Jeg kunne måske gøre hr. Knud Erik Hansens ord fra tidligere i debatten til mine egne: På mange måder skaber det her charter noget rod, så derfor vil vi altså undlade at stemme, når flertallets forslag kommer til afstemning.

Kim Behnke (FRI):

Jeg synes, der er grund til i den her debat faktisk også at rette en tak til hr. Erling Olsen og de andre gode folk, der fra dansk side har deltaget i det her arbejde.

Det siger jeg, for det kunne have gået meget værre. Det er jo selvfølgelig et lidt svagt succes-kriterium at rose nogen for, at de har været en bremseklovs over for de mest fantasifulde forslag til, hvad der skulle stå i charteret, for det, der er kommet ud af det, synes vi fra Frihed 2000 ikke er brugbart. Men som sagt: Det kunne have gået meget værre.

Der er fire grunde til, at vi ikke mener, at det er en god idé. Den første er, at vi har svært ved at se, hvad formålet er med at få formuleret et charter om grundlæggende rettigheder som denne politiske tekst, medmindre der ligger et egentligt ønske om på et senere tidspunkt at gøre den til en tekst, der skal stå i selve Traktaten. Og sker det, jamen så begynder EU-Traktaten i mistænkelig grad at nærme sig en egentlig forfatning.

Vi er fuldstændig enige med Venstres retspolitiske ordfører, fru Birthe Rønn Hornbech, som til Jyllands-Posten den 25. oktober siger: »Det er første skridt mod en forbundsstat. Beskyttelsen af borgerne hører under nationalstaten, så hvis EU begynder på det, så er vi på vej mod en forbundsstat. Det er helt misforstået beskyttelse af borgerne.«

Det er jo det, vi ser foran os. EU påtager sig opgaver, som EU ikke skal blande sig i. De europæiske lande er meget forskellige, og derfor vil en europæisk traktatfæstelse af grundlæggende rettigheder betyde, at man begynder at få afsagt nogle domme, som både kan være i uoverensstemmelse med national ret, men –

hvad der vil være endnu værre – også kan være i strid med den europæiske menneskerettighedstradition.

Ser vi på den måde, som specielt Socialdemokratiets ordfører med entusiasme og begejstring fremførte alle de her rettigheder, som borgerne nu får, så kommer det til at lyde, som om det retsgrundlag, vi kender i dag, ikke giver EU-borgerne et seriøst og ordentlig retsgrundlag, men det er jo ikke tilfældet.

Det er sådan i dag i Amsterdamtraktatens artikel 6: »Unionen bygger på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som medlemsstaterne har til fælles.«

Så enkelt kan det gøres. Det står allerede i Amsterdamtraktaten i dag, i en af de bedre artikler i Amsterdamtraktaten, nemlig artikel 6. Vi mener, at det er et tilstrækkeligt grundlag til at sikre borgerne i de enkelte lande og deres frihedsrettigheder.

Det næste problem med charteret er, at man går ind og tilbyder det, der lidt akademisk hedder positive rettigheder. Man begynder at beskrive, hvordan enhver borger har ret til en ordentlig bolig og andre ting, altså positive, sociale rettigheder, og lige så vel som vi er modstandere af at have den slags stående i vores egen grundlov, så er vi i allerhøjeste grad også modstandere af at få det skrevet i dette europæiske charter.

Det fjerde problem er så, at vi faktisk mener, at der fifles med de danske forbehold.

Allerede i præambelen til charteret om de grundlæggende rettigheder taler man om, at det her er indførelsen af unionsborgerskab, og jeg spurgte så udenrigsministeren, hvordan det er i overensstemmelse med de danske forbehold, og udenrigsministeren svarede den 23. oktober, at der ingen problemer var, fordi borgerne i den her forbindelse bare er borgere i Unionens medlemsstater. Men det er jo ikke rigtigt.

Sagen er jo den, at immigranter, flygtninge og andre, bare de har europæisk jord under fødderne, vil være omfattet af de her rettigheder. Så det er ikke kun borgere i Unionens medlemsstater, der vil nyde godt af det her charter, det vil også komme til at gælde for andre personer, og så er det, vi er ude i begreb som indførelse af unionsborgerskabet.

Det er vi modstandere af. Vi er modstandere ud fra forventningen om, at med udvidelsen til Østeuropa vil der blive så stort et skel i sociale